

ԿԱՆԹԵՂ

Երբ շուրջդ ամբողջ հոգեկան ամերակ է ու աղէտ,
Եւ մարդոց նենգ բըրտութեան հովերն անվերջ կը փըչեն.
Դուն զոհած ես սիրելիւն արդարութեան մեծ սիրոյն,
Եւ մըտքիդ մէջ կը սուրան գաղափարներ վըշտակեաց,

Աշխարհ կարծես կը սահի քայլերոդ տակ եւ սըրտիդ,
Եւ անկարող է գինին ազատել քեզ հոգերէդ,
Զանձրոյթն է լոկ՝ սենեակիդ հաւատարիմ այցելուն,
Օրերոդ հաստ մութին մէջ, կը հանդիպիս յանկարծ դուն

Այն հոգիին վերամբարձ, որ պըլպըլուն կանթեղին
Նըման առջեւ քու եսին կը կախուի լոյս հեզութեամբ:
Գեղեցիկ չէ բայց ունի, պարին մէջ իր ձեւերուն

Շընորհք մ'անգութ խըռովիչ եւ շարժումները կոյսի:
Դուն կը սկսիս նըմանիլ, կէս գիշերուայ խորհորդով
Եկեղեցոյ՝ որ լոյսն իր նուրբ կանթեղէն այս կ'առնէ:

ԱՆԵԼ